

Una tria de fragments d'obres teatrals de Marc Rosich.

ENTRE TRITONS I SIRENES (2016), DINS LA FRAGILITAT DELS VERBS TRANSITIUS

(1) ENSOPEGAR AMB ELS CORDONS

Professor Climent:

De molt petit et van ensenyar a caminar.

I malgrat els obstacles vas aprendre a caminar.

Vas aprendre a caminar com se suposava que
havies de caminar, trepitjar.

Tal com et deien que un home havia de caminar,
trepitjar.

Igual que el teu pare caminava i trepitjava.

Però tu caminaves i trepitjaves en fals.

De la mateixa manera que quan a un home que
se sent home el poses damunt d'uns tacons
vertiginosos sempre acaba caient, fracassant, tu
queies, fracassaves i ensopegaves cada vegada
que et posaves les sabates de cordons.

Malgrat que fossin planes, malgrat el taconet
ridícul, tu queies, tu fracassaves.

Tu ensopegaves amb aquells cordons que mai no vas aprendre a cordar com cal,
 que mai no vas voler aprendre a cordar com cal,
 que mai no vas voler aprendre a cordar com cal,
 perquè tu sabies que aquells cordons et molestaven per tirar endavant.

Després de més gran, a l'escola vaig seguir ensopegant. Sempre queia. Els genolls pelats. El nas sagnant. Blaus per tot el cos. Bé, no és que caigués. No és que ensopegués. Em feien caure. Em feien ensopegar. Però jo sempre deia als pares que havia ensopegat amb els cordons. I quan el tema dels cordons «no colava», com dirien els meus alumnes ara... quan aquest tema «no colava», llavors deia que havia estat el mestre. Mai no deia que havien estat els companys, deia que el mestre m'havia castigat. Que m'havia portat malament, que havia fet això, o allò i que per això, o allò m'havia castigat, pegat. Ell mai no m'havia aixecat la mà, però llavors dir als pares que t'havia pegat el professor sí que «colava». Eren temps foscos i que el mestre et pegués «colava» de mil maneres.

Han canviat molt els temps.

Per sort.

En tots els sentits.

Però bé, la major part de les vegades jo explicava als meus pares que havia estat pels cordons, que se'm desfeien, se m'entortolligaven entre les cames i queia a plom.

I un dia la mare, santa innocència, em va portar uns mocassins.

Sense cordons se solucionava el problema.

Sempre tapant forats... en comptes de voler mirar-me als ulls.

Mai no em van mirar als ulls.

Mai no em van preguntar qui era.

I jo vaig seguir caient, malgrat els mocassins, perquè els mocassins no eren solució de res.

Tota la vida buscant solucions...

quan de fet, no calia buscar solucions...

perquè no hi havia cap problema.

La millor solució hauria estat convènce's de la veritat:

que en mi no hi ha cap problema,

que en mi hi ha... què hi ha... una realitat?

M'agrada.

Una realitat. Inqüestionable.

COPI I OCAÑA, AL PURGATORI (2004)

Copi A mí, la muerte, siempre me dio risa.
En todas mis piezas me reí de ella. En la que dejé por estrenar... la muerte estaba personificada en una diva de la ópera... *Regina Mortí*, la llamé... La Reina de los Muertos... Una soprano italiana con sobrepeso que se empeñaba en casarse con el protagonista de la pieza, que no sé por qué casualidades de la vida era un enfermo terminal del sida...
Yo hubiera bordado el papel de Regina Mortí, ¿sabés?

Ocaña No tengo ninguna duda.

Copi Quizás el papel del enfermo de sida me hubiera salido más de natural...

Ocaña Quizás te hubiera salido demasiado dramático...

Copi Sí, mejor la cantante.
Siempre es más divertido representar al verdugo, que a la víctima.

Soroll de curtcircuit. La llum fa pampallugues de manera molt fugaç. La música ha desaparegut.

Es por eso que ellos se lo están pasando tan bien.

Ocaña ¿Por qué?

Copi Porque ellos son los verdugos.

Ocaña ¿Y eso dónde nos deja?

Copi En el papel de las víctimas, de los torturados, por supuesto.

Las víctimas...

Para mí, ¿sabés?, el miedo no tiene nada que ver con la muerte.

Para mí tiene que ver con otras cosas:

Yo no volví a tener miedo desde que atravesé el Atlántico.

Ocaña ¿Pero añoras Argentina, verdad?

Copi ¡Cómo no voy a extrañarla!

¡Se lo podés preguntar al caniche!

Decile, Trudy, decile si no la extraño...

Tenía cinco años y mi abuela me llevaba a visitar las casas que habían sido en otro tiempo de nuestra familia... las casas que los milicos nos habían requisado... Mi abuela llamaba a la puerta, y a pesar de los nuevos dueños, me hacía una visita guiada por esas habitaciones...

Me explicaba los preciosos muebles estilo imperio que en su juventud hubo en cada rincón... y abominaba las moderneces que los nuevos dueños pusieron en su lugar...
 ¡Cómo no me voy a acordar de la Argentina! Tenía cinco años y tengo conciencia viva del 17 de octubre... absolutamente viva. Allanaron mi casa. Mi vieja me da un papel así de grande para que yo se lo dé al portero... para que no lo agarren, a mi papá... Mi hermano acaba de nacer, hay diecisiete mujeres en la casa... yo salgo al balcón y camino por una repisita... llamo al portero y le tiro la nota en forma de avión de papel... El portero recibe el avión, lo lee, se sube el cuello de la chaqueta del uniforme, y espera a mi viejo en la esquina, vigilando a ambos lados... En la cuadra siguiente, también está apostada la Pebeta, vigilando... está compinchada con el portero... la boquilla en la boca, vigila desde atrás del rímmel de sus ojos... Cuando mi viejo llega con el auto... primero lo ve la Pebeta, que suelta un silbido a modo de aviso... y le guiña un ojo, y entonces mi viejo sabe todo que lo que tiene que

saber... gracias a ese guiño, gira en la esquina y ahí el portero le da la contraseña. Y entonces, la huida.

¡La huida al exilio!

¡Cómo no me voy a acordar de la Argentina!

Cualquiera se acuerda del infierno, es de lo que uno más se acuerda.

Yo tenía cinco años... y desde ese balcón porteño, desde la repisita, salto al vacío... y por suerte quedo colgando por los elásticos de las ramas de un árbol... Miro a un lado y en todos los árboles hay niños colgando... en el de al lado, está Lavelli, mi amigo Jorge Lavelli... que me saluda con la mano... Y pasan los días y al final, me agarran unos cuervos que me hacen de madrinas... me amamantan y yo, en ese árbol, les alegro sus horas muertas de solitarios... A Lavelli, por su parte, lo alimentan un par de cigüeñas de los cuentos... de esas que saben el camino a París. Y los dos reímos, reímos sin parar, en nuestro mundo de plumas... Pero muchos de los otros pibes que cuelgan de los árboles no tienen la misma suerte que nosotros y

acaban devorados por el follaje... O caen al Río de la Plata... y desaparecen para siempre, engullidos por el estómago nacional.

¡Cómo no me voy a acordar de la Argentina! Y entonces llegan los granaderos... Y Lavelli me dice desde su árbol: «Las cigüeñas me enseñaron el camino de París... Vayamos a ver teatro.» Y los cuervos me animan. «¡Volá, volá!» dicen. «Volá con Lavelli a París.» Y nos volamos en un bimotor azul... y dejamos atrás el porqué de nuestra infancia, dejamos atrás esa ciudad de esquinas rosadas... no sin antes dejar caer, para divertirnos, las valijas en la cabeza de nuestros abuelos, que comen tallarines en la pista de aterrizaje.

Y atravesamos a golpe de ala el Atlántico... hasta llegar a París, para ver teatro.

Para olvidar y para ver teatro.

Ocaña ¿Por qué siempre tengo la sensación de que nunca me hablas en serio?
 Todos esos pájaros y esos viejos comiendo tallarines...

Yo hasta ahora te he hablado con el corazón en la mano...

Copi ¿Y quién dice que yo no lo haga?

Pausa tensa.

Se sent un curtcircuit, la llum fa pampallugues

llargament.

Agarrá las maletas. Por si acaso. Yo no me fiaría...

Agafen les maletes.

De sobte, se sent música de Bach: la Passió segons Sant Mateu. A través de les parets s'intueix L'ombra de Pier Paolo Pasolini, vigilant. La música s'anirà perdent mica en mica.

Bueno, la cosa mejora... Bach de nuevo...

Ocaña Lo propio sería el *Réquiem de Mozart*, ¿no?

Copi Prisión de mierda...

Sólo faltan los barrotes...

Ocaña Y la puerta... porque las celdas tienen puertas.

Si lo sabré: yo estuve una vez en la prisión... y tenían puertas.

Y este infierno... con todas sus torturas, me parece mucho peor...

Copi ¿En la prisión?

- Ocaña** Sí. En La Modelo.
Sólo fueron tres días.
- Copi** ¿Por qué te arrestaron?
- Ocaña** Pues... un día era el setenta y ocho... Y yo con...
mis amigas.. con... Ah... Seguro que... siendo del
cómico... del mundillo del cómic, quiero decir...
seguro que conoces a Nazario...
- Copi** Nazario. Claro, che. Del Víbora. Anarcoma.
- Ocaña** San Reprimonio...
- Copi** ...y las pirañas.
- Ocaña** ¿Entonces lo conocías?
- Copi** ¿Cómo no?
Me encargaron que le escribiera el prólogo de
una edición francesa de sus obras.
- Ocaña** ¿De verdad?
- Copi** Sí... Otra cosa que quedó en el tintero.
- Ocaña** Pues Nazario... era amigo, amigo del alma.
- Copi** Qué chiquito es el mundo.
- Ocaña** Esa vez nos arrestaron juntos.
A Nazario le habían regalado un vestido de
Salomé.
Y había que lucirlo.
Y salimos hacia El Café de la Ópera.

Él de encajes blancos y turquesa.

Yo, de viejecita jorobada. Con bastón y sin bragas, por supuesto.

Al llegar a la terraza del café... el gallinero bulle de maricas y de acólitos, me encanta esa palabra... Acólitos. De eso me sirven mis amistades esnobs. Y ¡ea!, a cantar unas coplitas ante el insigne público de maricas, vecinas, chulazos, chaperitos... y eso, acólitos.

Y eso que por el rabillo del ojo veo el coche de la policía municipal, y sin que me de tiempo de decir «nena, vámonos»... Nazario y yo ya estamos esposados dentro del maletero del coche patrulla...

Nos llevan al cuartelillo, y mientras los municipales nos muelen a patás... en la calle, ¡fiesta! Se forma una manifestación improvisada... las locas batalleras, los del CEAG, los del FAGG, las travestis, los anarcos... unas doscientas personas... todas chillando:

«¡Soltad a Ocaña!», «¡Libertad para Ocaña!»

Y después directos a la Modelo, y allí más fiesta todavía...

Nuestra llegada coincide con el final de un motín.

¡Fiesta! ¡Fiesta!

La policía tira balas de goma. Refriegas.

Colchones en llamas. Y yo voy saludando a todo el mundo. Como una reina. Todo, caras conocidas. Creo que había más dentro que fuera: los yonquis, las travestís, el Arnau, el Andreu, el Gabi de los Joglars... Todo, besos y abrazos de exiliado.

Y al salir, a los tres días, nos espera la prensa, los fotógrafos... todas las amigas...

aplausos y más aplausos...

y ramos de flores y vítores...

y más y más flores...

Flores...

Ramos...

Y aplausos.

¿Ves? ¿A mí qué falta me hacía subir a los escenarios?

¿Y ahora qué?

¿Dónde está el público en este infierno de tres paredes?

¿Dónde?

Copi Seguro que la misma multitud debe estar ahora a las puertas del cielo...

¿Te imaginás?

Ocaña Sí, sí... todos golpeando los barrotes del cuartelillo de San Pedro...

Copi Y gritando «¡Soltad a Ocaña!»

Ocaña «¡Libertad para Ocaña!»

Y San Pedro, medio sordo por los gritos de las histéricas, vendría con las llaves, obraría un milagro y me devolvería a la Plaza Real, Y en lo alto de una palmera daría un sermón, o mejor, un mítin... Y diría: «Maricas... maricas todas... Mariconeo en general... Aquí está de vuelta Ocaña. Y vuelve quemá, quemá por la vida y sus sinsabores. Pero a pesar de las quemaduras, a Ocaña no se le resquebraja la sonrisa. ¡Porque vuelve encendida, dispuesta a ser la vecina más vecina de estas Ramblas falleras!»

Copi ¿Y vos... me dejarías acá solo? ¿Te irías con San Pedro y me dejarías solito en esta celda de mierda?

Ocaña ¿Por qué te preocupas de eso?

No habrá aplausos.

No habrá milagro.

San Pedro no vendrá. San Pedro sólo existe en las estampitas.

Ahora sólo tú eres mi público.

Mi público y mi espejo... ¿Y a quién no le gusta mirarse en los espejos?

Copi Yo siempre odié al público en la vida real.

Ocaña ¿Pero cómo puedes odiar al público?

Copi No me refiero al de la platea... ni a mi público lector... Odio a los que se creen que mi vida sigue siendo un espectáculo una vez fuera del escenario...

Ocaña ¿Cómo fuera?

Copi Muchos se pensaron que mi larga agonía también era una de mis obras, ¿viste?
En el hospital... cada semana pasaba por la pieza la misma gente...

Todo París volando en círculos sobre mi cama...

Como buitres...

Qué tiernos, los buitres...

Amantes de mediodía, partners de día entero, amores de media vida, cogidas de un cuarto de

hora, pasiones de sólo media... mariconas
rancias y fruta madura... trolos de un par de
primaveras, miembros otoñales, caras
desconocidas de paquete inconfundible, reinas
de su casa, putos de esquina fija, padres de
familia con triple vida, escritorzuelos
contranatura, aberraciones de la creación,
¡secretarios ministeriales mendicantes de
autógrafos y adictos al carmín!
¡Todos pasando por el besamanos!
Oliendo la carne en descomposición...
Todas queriendo quedarse con un pedazo de
recuerdo para llevarse a la boca...
Un miembro, una entraña, incluso el órgano más
escondido...
¡Tan sólo espero que me hayan incinerado!

Ocaña Eso, eso... y que no lo hayan hecho a medias
como a mí.

Copi s'adona del que ha dit i es gira cap a Ocaña.

Copi Uy, perdona... No era con ánimo de...

Ocaña Tranquila, nena, tranquila... Tú no te cortes,
desahógate...

Copi No, no... Ya está, ya se me pasó el berrinche...

Pausa mínima.

Ocaña Por lo menos tú puedes decir que *moristes* en compañía...

Copi ¿En compañía? Y un carajo en compañía...
El sida es la muerte más solitaria.

Ocaña ¿Y todo ese gentío?

Copi Vos te lo creés todo...

Se sent un altre curtcircuit i fosc.

PARTY LINE (2007)

L'ALTRE

mujer habitat Abans no et senties perseguida.

Les condicions eren més amables.

Abans els telèfons tenien el seu lloc, sobre la taula, al costat d'una agenda i un gerro amb flors vives.

Ara, en canvi, et persegueixen fins al carrer i prenen partit.

T'acompanyen a fer la compra i prenen partit.

T'acompanyen a la consulta i prenen partit.

Et persegueixen fins als racons més íntims.

Oloren el teu rastre i et localitzen.

Et localitzen i prenen partit.

noia bershka Per qui?

mujer habitat Per qui?

noia bershka Per qui prenen partit?

mujer habitat Per l'altre. Sempre prenen partit per l'altre.

noia bershka I ara qui és l'altre? Tu o jo?

mujer habitat Qui és l'altre?

noia bershka Sí: Tu o jo?

...

...

Tu o jo?

...

...

Qui és l'altre?

mujer habitat Perdona. Ara t'he de penjar.

noia bershka L'altre?

L'altre sempre ets tu. És tan evident.

Ara només faltaria que a aquestes alçades del joc
l'altre fos jo.

No ho sé... se'm trencarien tots els esquemes...

I ja ha estat molt difícil arribar fins aquí.

Molt difícil.

dona wireless Difícil en comparació a què?

noia bershka En comparació a què? No ho sé.

Difícil. Simplement difícil.

dona wireless Difícil en comparació a què?, és un tema
que m'interessa.

M'interessa que aprofundeixis en aquest tema.

Tinc curiositat. Interès.

Curiositat i interès sincers.

Difícil en comparació a la pèrdua dramàtica d'un
fill?

Difícil en comparació a una vida marcada per la drogodependència?

Difícil en comparació a les condicions mitjanes d'un menor tercermundista explotat laboralment?

Difícil en comparació al dolor que va haver de patir la teva mare en portar-te a aquest món?

Difícil en comparació al dolor que va haver de patir la meva mare en portar-me a aquest món?

RESPON:

noia bershka No ho sé... ara m'agafes un mica... una mica desprevinguda per respondre't així... sense uns minuts de reflexió... A més, no conec al detall aquestes situacions que em descrius per fer una comparació vàlida. A més, no crec que sigui gaire bona amb això de les comparacions. La vida m'ha ensenyat a mesurar les coses a partir d'un únic barem, que sóc jo.

De manera que l'únic que et sé dir és que si ens posem a comptar...

les hores de sacrificis autoimposats,
de plors íntims,

d'assassinats i suïcidis viscuts en primera persona,

de falsos acoblaments també viscuts en primera
persona,
les hores de privacions privades,
d'amputacions personals,
d'automutilacions...
si ens posem a comptar totes aquestes hores de
la meva vida,
et puc dir sincerament que el camí per a mi no ha
estat fàcil.
Gens fàcil.

dona wireless Però... fàcil en comparació a què?

noia bershka Mira... deixem les coses clares... a aquestes
alçades del joc,
m'agradaria poder prescindir dels daus.
Veure-hi clar i no haver de recórrer un altre cop al
daus.

dona wireless Però... veure-hi clar en comparació a què?

...

En comparació a què?

noia bershka Perdona... però... amb qui parlo?

dona wireless Perdona... però... amb qui parlo?

noia bershka Identifica't, si us plau.

dona wireless Identifica't, si us plau.

noia bershka M'estàs prenent el pèl?

dona wireless M'estàs prenent el pèl?

noia bershka Et rius de mi?

dona wireless Et rius de mi?

noia bershka Qui ets?, collons.

dona wireless Qui sóc?, collons.

noia bershka Això mateix: Qui ets?

...

dona wireless Això mateix: Qui. Ets.

noia bershka No: Qui ets *tu*?

dona wireless No: Qui ets *tu*?

noia bershka M'estàs fent acabar la paciència, saps?

dona wireless M'estàs fent acabar la paciència...?

noia bershka Vols parar de repetir tot el que dic?

dona wireless Vols parar de repetir tot el...?

noia bershka Prou! No té cap gràcia, saps? No té cap
gràcia.

dona wireless No té cap...

noia bershka PROU!!!

...

...

Tu no ets ningú per posar en dubte... per
qüestionar la meva vida.

Em pensava que eres una veu amiga...
però... però no et poso cara.

I si no tens cara, per a mi, no ets ningú.

Ningú, em sents?

dona wireless | llavors / per què em véns / pidolant /

amor?¹

Carícies / a mitja veu?

Comprensió?

Pidolant / complicitat?

Comprensió / a mitja veu?

Complicitat?

Amor?

Consell?

Pidolant / a mitja veu?

Per què em véns / pidolant:

Mossegades / des de l'altre costat de la línia?

¹ Aquesta rèplica de **wireless** ha de sonar com si hagués estat enregistrada de manera fragmentada, com les respostes cibernètiques de les centraletes que ofereixen serveis d'informació telefònica. Cadascun dels fragments pretesament enregistrats està separat per barres i la rèplica és el resultat de la suma i la repetició mecànica de totes aquestes unitats.

Mossegades / impossibles / des de l'altre costat
de la línia?

Complicitat / i / mossegades?

Complicitat?

Companyia?

Companyia / a mitja veu?

Amor / a les hores més fosques de la nit...

Si jo no sóc ningú, per què tornes a mi?

noia bershka Jo no torno a tu... ets tu que has vingut.

dona wireless Si tornes a mi, és per què sóc algú.

noia bershka No és veritat.

dona wireless Tu em fas ser algú.

Algú que és un agradable contenidor,
un agradable recipient de tots els teus intents
fallits, sí, fallits.

noia bershka Vols fer el favor de callar d'una vegada?

dona wireless Però, deixa'm que em faci la pregunta...

fallits en comparació a què?

noia bershka Prou, em sents bé?

dona wireless Et sento.

noia bershka Prou.

dona wireless Et sento, perfectament.

I ara dóna'm la mà.

noia bershka No puc.

dona wireless Sí que pots.

noia bershka No puc arribar on ets. Ni puc, ni vull.

dona wireless Sí que pots, sí que vols: allarga la mà.

Autoanul·la't una mica més.

Esborra't una mica més.

I veuràs com podràs.

Una mica més,

una mica més,

una mica més,

més,

esborra't una mica més...

Molt bé...

Així està bé...

Ho fas molt bé...

Com si no haguessis fet res més en la teva vida...

Res millor en la teva vida...

NO ÉS RES URGENT

mujer habitat Aquest és el quart missatge que et deixo
aquesta setmana.

I porto tres setmanes deixant-te missatges.

Però jo no defalleixo.

No és res urgent, però no defalleixo.

Cada cop que et truco sento una veu dintre meu
que em diu:

- Aquest cop sí.

mujer habitat A vegades no sento només una veu...

Sento unes quantes veus que em diuen:

- Aquest cop sí.

- Aquest cop sí.

- Aquest cop sí.

- Sí. Aquest cop sí.

mujer habitat Tu ets la millor.

- Sí.

- Creu en tu.

- Creus en tu.

- Aquest cop sí.

- Amen.

mujer habitat Altres vegades, només sento una veu que
em diu:

dona wireless *«El número al que está llamando está
apagado*

o fuera de cobertura.»

mujer habitat O pitjor:

dona wireless *«El número al que está llamando no existe.»*

mujer habitat Com pot ser que no? És clar que existeix!

Porto tres setmanes deixant missatges!

El teu número existeix!

És un dels pocs actes de fe que encara em queden.

Però la sang no arriba al riu,

perquè altres vegades em surt una altra veu:

dona wireless *«Deje su mensaje después de oír la señal.»*

mujer habitat Llavors m'aferro a aquesta oportunitat.

M'hi aferro amb totes les forces.

És l'hora d'actuar i et deixo un missatge. Un altre missatge. I un altre missatge. I un altre missatge.

I un altre. I sempre poso la mateixa veu. Perquè no notis que estic cansada. Ni que estic nerviosa.

Perquè no estic nerviosa. (Qui ha dit que estigui nerviosa?) Sempre poso la mateixa veu perquè vegis que encara sóc la mateixa persona.

Que sóc jo qui et deixa aquests missatges. Perquè, entre tantes veus, no em confonguis per una altra veu. Una altra veu qualsevol.

Vull que reconeguis el timbre de la meua veu.

Vull que reconeguis la manera amb què arrossego les erres quan dic: No és res urgent. Perquè realment, no és res urgent. Quan sigui el moment em respondràs. Sé que em respondràs. Si més no, quan em surt el contestador, em quedo més tranquil·la, perquè sé que tens cobertura. I això em tranquil·litza. Llavors sé que estàs localitzable. Que portes el mòbil a la butxaca, fregant-te la pell i que les ones et travessen. Que les meves paraules malgrat que esborris el missatge, ja t'han travessat, i d'alguna manera... sé que algun pòsit de les meves paraules, algun sediment de les meves intencions ha pogut quedar atrapat dintre teu, mentre els àtoms de la teva pell filtraven el missatge. Mentre els àtoms de la teva pell filtraven les impureses com un sedàs. I només espero que el cos no hagi expulsat totes aquestes impureses... que com a mínim n'hagi assimilat una part... ni que sigui molt petita... i que, llavors algun dia, per alguna misteriosa reacció química... o potser física... bé, per una

misteriosa reacció unes poques neurones
 escollides despertin i llavors decideixis prémer el
 botó verd quan aparegui el meu nom a la
 pantalla...

(això en el cas que el meu nom encara estigui en
 la teva agenda...)

Però ja ho saps:

No és res urgent.

(Ja t'ho he dit a tots els missatges, en aquestes
 tres setmanes de missatges. I fins i tot t'ho he dit
 en algun mail... He teclejat mil vegades les
 paraules «No és res urgent».

Però per mail no és el mateix.

Oi que no és el mateix?

Per mail és massa impersonal.

Per mail no pots sentir la manera amb què
 arrossego les erres...)

De fet, el que et vull dir t'ho podria dir cara a cara.

Només he de baixar a l'Starbucks Cafè de la
 cantonada, a la zona WI-FI de l'Starbucks Cafè
 on cada matí fas el cafè amb llet i, entre glop i
 glop, respons els mails pendents, entre dos
 quarts de deu i tres quarts de deu...

Però no puc baixar a l'Starbucks Cafè.

No puc.

No puc baixar.

No puc sortir de casa.

Des de fa tres setmanes espero la teva resposta les vint-i-quatre hores del dia. I per assegurar-me que no es perd, m'he obligat a estar sempre amb cobertura.

És com un joc.

Com quan no pots trepitjar la línia de les rajoles.

O quan en un terra de rajoles blanques i negres, només pots trepitjar les blanques i quan trepitges una negra estàs morta i a començar el joc.

Jo només puc trepitjar on hi ha cobertura.

Per si en aquell moment se t'acut trucar.

Per això no puc baixar a la zona WI-FI de l'Starbucks Cafè.

I mirar-te als ulls.

No puc baixar: entre el tercer pis i el principal no hi ha cobertura.

A l'ascensor, un cop s'han tancat les portes, tampoc.

I ara, avui, el món, per a mi, es divideix en això:

entre els llocs on hi ha cobertura
 i els llocs on no n'hi ha.
 Els llocs on pots tenir el mòbil encès
 i els llocs on t'obliguen a apagar-lo.
 És per això que tinc fòbia als avions.
 Es per això que sento terror quan entro en un
 túnel.
 I és per això que mai no em veuràs en un teatre.
 Ni en un cinema.
 Per molt que tu m'hi vulguis arrossegar.
 Per molt que tu m'enviïs un sms i em diguis
 «vine, vine amb mi al teatre, o al cinema, et vull
 dir una cosa a cau d'orella, et vull dir una cosa en
 la foscor.»
 Llavors jo et respondré amb un altre sms:
 «No cal anar a un teatre, ni al cinema. No cal
 barrejar la teva realitat amb la meva. No cal que
 compartim res de res. Si em vols dir una cosa a
 cau d'orella, si em vols dir una cosa en la foscor,
 ja tens el meu número, només cal que em
 truquis.»
 Així de senzill:
 Només. Cal. Que em. Truquis.

«Truca'm, si us plau...

Busca cobertura i truca'm.»

...

...

...

No és res urgent.

Surabaya (2005)

(ESCENA DOS)

La mateixa tarda, una mica més tard.

Darrere els vidres es veu el cel blau.

La dona madura, en bata luxosa, està asseguda, amb els peus dins un gibrell d'aigua. La serventa groga, agenollada davant seu, li fa la pedicura.

El jove atractiu, de cabellera rossa, vestit de blanc, descalç, està assegut a la butaca amb la pila de llibres al costat. N'agafa un, l'obre i es posa a llegir.

Dona madura

Que bé.

Per fi ja ha arribat l'hora.

L'hora que espero cada tarda.

L'hora de sempre.

L'hora en què obres els teus llibres i calles.

Per fi.

L'hora en què tanques la boca.

L'hora en què tanques aquesta aixeta que has obert només despertar-te.

L'hora en què m'allibero dels teus pensaments...

Sempre tan profunds...

I a mi que m'encantaria que em parlessis dels teus amics, les teves partides, els jocs amb els teus amics, les teves diversions...

Sí.

M'encantaria.

Però no. M'amagues tots els teus sentiments més frívols i durant tot el dia només et limites a abocar sobre meu el teu món interior.

Qui t'ha dit que m'interessi el teu món interior?

Qui t'ha dit que m'interessin totes aquestes coses que et passen pel cap?

Sempre tan profundes...

Però per fi arriba aquesta hora.

Obres els llibres... i per fi calles.

I jo per fi puc parlar.

Dir la meva.

I no em fa res saber que no m'escoltes...

Que la lectura et té absorbt i no m'escoltes...

Que no pots tenir ni el mínim detall d'escoltar-me...

De fet m'agrada que et facis el desentès.

Que no m'escoltis...

Igual que els déus...

Aquests ganduls, entretinguts en les seves
 partides de cartes, en les seves aventures
 amoroses absurdes, tedioses, zoofíliques...
 Aquests déus que estan tan ocupats a endreçar
 el seu núvol que ni es poden rebaixar a escoltar
 les nostres pregàries...

No.

No em fa res saber que estàs tan obcecat en la
 lectura, que no pots parar atenció en el significat
 profund de les paraules que et llanço cada
 tarda...

I podries aprendre tant de les paraules que et
 llanço cada tarda...

Però no, tu t'entestes a capbussar-te en les
 paraules dels teus llibres.

Aquestes paraules immòbils,
 tediosament eternes,
 mortes des del dia que van ser atrapades entre
 aquests fulls polsosos...

paraules sense ànima,
 mancades de...

de...

mancades de...

En definitiva, mancades.

Sempre tan profundes... però mancades.

Ella s'aixeca, va fins a ell, li arrabassa el llibre i el llança a l'altra punta de la galeria. El jove atractiu no s'immuta, però riu interiorment.

La serventa groga ha anat darrere la dona madura eixugant amb una tovallola les petjades que ha anat deixant a terra.

I mentrestant et negues a caçar al vol les meves paraules lleugeres,
 pragmàtiques,
 plenes de vida...
 plenes de veritat...

Aquestes paraules que et llanço cada tarda... i que tu malgastes... com sempre han malgastat tots els altres que t'han precedit...

Tots els altres que han caminat descalços per aquestes rajoles fredes.

Tots els altres que han hagut de treure el seu matxet i la seva daga per fer-se pas entre les males herbes, que han hagut de treure el matxet i la daga per travessar aquesta flora exuberant i

arribar fins a mi, fins a aquesta terrassa
 exuberant.

*Ell agafa el següent llibre de la pila i es posa a llegir,
 indolent.*

Saps què hauria dit Clitemnestra?

DEPLORABLE COLLITA, JA N'HEM SEGAT MASSA,
 D'HOMES.

PROU DE DOLOR, NO ENS TAQUEM MÉS DE SANG.

Però, és clar...

No ens hauríem de prendre literalment les
 paraules de Clitemnestra...

Perquè de fet ella no en tenia prou, de dolor...

Només ho deia per no ferir susceptibilitats...

Perquè de fet ella volia tacar-se més de sang...

I per això la trobo tan propera.

Perquè jo tampoc no en tinc mai prou.

Segur que et deus preguntar: Per què?

Per què aquest desfici?

Aquesta necessitat...

Aquesta angoixa...

I no sabia respondre't.

Però potser és perquè la solitud és un tema que
 m'interessa tan poc.

No m'atrau gens.

Bé, hi va haver una època que sí que em va interessar... a la meva joventut de reclusió... però ràpidament vaig saber trobar la clau que em va obrir la porta a la vida.

I vaig aprendre que la vida era per viure-la.

Perquè la vida s'ha de viure.

L'únic que conservo d'aquella època de reclusió...

És la veu de Clitemnestra.

Clitemnestra és l'única veu que m'acompanya en la sega.

Quan la vaig sentir parlar per primer cop, no la vaig acabar d'entendre...

Però un cop vaig descobrir que la vida s'havia de viure, Clitemnestra es va convertir en una companya inseparable, en l'únic vestigi, en l'únic eco que he conservat del meu passat de reclusió, en l'únic vestigi que m'ha acompanyat a l'altre costat de la vida.

Ella torna a mirar a través de la finestra.

Cada tarda, el mateix.

Si més no, tenim el paisatge.

Sempre diferent. Canviant.

Has vist? Avui no hi ha ni un sol núvol al cel.

La mar plana. Ni una sola onada.

Immòbil...

Cada dia el mateix blau...

No t'agrada com contrasta amb el verd de les plantes?

Mira... una fulla nova.

Una fulla que ahir no hi era.

Cada tarda una nova sorpresa. Quina varietat.

Arrenca la fulla i juga amb ella, entre els dits.

No t'aclapara? A mi m'aclapara. Tanta varietat, vull dir.

Qualsevol dia ens despertarem i ens trobarem enmig de la jungla.

Sense adonar-nos-en, enmig de la jungla.

Ella es gira i va cap a ell, seductora.

A l'aeroport... la setmana passada, quan et vaig veure per primer cop, llegint a la cafeteria de l'aeroport... allà, a Surabaya... les palmeres balancejant-se al voler del vent darrere els vidres, i la platja al fons, tan a prop, resseguint de blau la pista d'aterratge... Et vaig veure i vaig pensar que

no eres del tipus d'home que normalment s'avé
als meus jocs...

I també vaig pensar... què hi ha anat a fer un
home així a Surabaya?

Què l'ha portat a travessar el planeta fins a
aquesta ciutat tropical tímidament amagada sota
un núvol de pol·lució?

Què pot buscar un home com ell a la grisa, bruta,
decadent, bulliciosa Surabaya?

No va ser fins més tard que vaig saber que eren
els teus llibres, els teus estudis el que t'havia
portat fins a l'illa de Java, però llavors, és clar,
això no ho sabia.

Llavors et tenia davant meu com una capsula plena
de sorpreses...

Esperant ser oberta...

Explorada...

*Ella li torna a arrabassar el llibre. Ell no s'immuta, però
riu interiorment.*

Quan després et vaig tornar a veure pujar les
escales mecàniques i entrar a l'àrea del duty-
free... i et vaig veure en aquell estat
d'introspecció tan masculí... en aquell estat de

seguretat tan propi dels homes que saben què trepitgen i qui trepitgen... en aquell moment, no pensava que t'avindries a aquest joc...

Llença el llibre a l'altra punta de la galeria i, tot seguit, li acaricia la cara, el coll, el pit.

Quan vas pujar al mateix avió que jo, i vaig veure que m'acompanyaries en el meu viatge de tornada a Europa i que tindria tot un vol transoceànic per convènce't... que és com dir que tenia tot el temps del món... en aquell moment també vaig tornar a pensar que no acabaries avenint-te a aquest joc...

Bé, sempre m'ho penso de tots els homes... i al final sempre em sorprenc...

I no és que dubti de les meves qualitats... Suposo que ho faig perquè m'agrada sorprendre'm...

Perquè m'agraden les sorpreses.

I sé perfectament on trobar-les.

Sé perfectament on buscar quan el meu llit queda vacant.

I sé que els aeroports són els millors proveïdors de recanvis.

Tants homes sols que vénen i van.

Llegint els seus diaris.

Llegint els seus llibres.

Tants homes sols.

Avorrits.

Ociosos.

De fet... no sé què hi trobeu en aquests llibres que llegiu... bé sí que ho sé... és clar que ho sé... o més ben dit, ho vaig saber... En el meu temps, vull dir... A la meva joventut de reclusió... Però... la vida et marca, la vida, m'entens?, i et fa adonar que en els llibres només hi ha paranys, que els llibres són com... com... com... com cadenes que no et deixen viure la vida...

I la vida s'ha de viure.

Agafa una lionesa de la tauleta, i comença a menjar-se-la a poc a poc, mentre parla.

I és per això que a la tauleta de nit només hi tinc novel·les romàntiques...

Bé, jo prefereixo parlar de fantasies romàntiques...

Van tan bé per adormir l'ànima... Són d'una digestió tan senzilla... Passen soles... com la nata d'una lionesa... sense que el teu cos retingui res,

sense retenir cap impuresa i les evacues com si
res, sense que t'hagin deixat cap senyal a la
pell...

Intel·lectualment, vull dir...

No et deixen cap record de cap batalla,
m'entens?

Cap arruga...

Saps?, des que només em dedico a aquesta
literatura la pell se m'ha rejuvenit... He vist
desaparèixer arrugues que em pensava que em
perseguirien fins a la mort. I això és un gran regal
per a la vanitat d'una dona.

Ella li torna a arrabassar el llibre.

I això.

És un gran regal.

Per a la vanitat d'una dona.

*Llença el llibre a l'altra punta de la galeria i es posa a
pentinar-li els rínxols rossos.*

*Ell la deixa fer, sense immutar-se, però rient
interiorment.*

Les fantasies romàntiques...

Les postes de sol.

Els balnearis.

Les postes de sol en companyia.
 Els massatges.
 Els massatges de balneari.
 Els massatgistes.
 I les massatgistes.
 Les platges paradisiàques.
 Les platges selvàtiques.
 Les platges de sorra fina.
 Les platges en companyia, en definitiva.
 Els massatges sobre la sorra de la platja.
 Els coits sota el cel obert.
 Els mars del sud.
 Els aeroports internacionals.
 Els coits en ple vol per sobre del Pacífic.
 Les hostesses.
 I els auxiliars de vol.
 Els cambrers galàctics, en definitiva.
 Els coits a coberta, en plena travessia.
 Els dinars a la taula del capità.
 Els sopars al llit del capità.
 I els homes de mà ferma.
 Els homes de cos ferm.
 Les dones de corbes fermes.

Les dones fermes, en definitiva.

I els homes fermes.

D'uniforme.

Els homes de bata blanca, sobretot.

Ferms i de bata blanca...

En definitiva, l'Olimp.

El meu Olimp particular.

Ella riu.

Riu molt.

De sobte, molt llunyà, per sobre de la música, sona un telèfon. El jove atractiu aixeca la mirada, però ella fa com si no sentís res. El so del telèfon es mor sense que ningú no el respongui. Després d'uns segons, la dona madura s'ajup per agafar un llibre de la pila i el dóna al jove atractiu. Ella espera que l'obri i es posi a llegir i, tan bon punt ho fa, reprèn el riure i segueix parlant.

No creguis que no m'adono que tu em menysprees per això... I potser si ho faig, si llegeixo aquest tipus de literatura, és perquè m'agrada que els homes que passen per la meua vida em menyspreïn... I si et revelo aquest secret

tan íntim, que no havia compartit amb cap mascle abans, és perquè sé que no m'escoltes...

El jove atractiu aixeca els ulls del llibre, li dedica un somriure a la dona i torna a la lectura.

Ella se'l queda mirant i se li dibuixa un somriure al llavis, ple de tendresa.

Que estrany no haver-te vist per la ciutat.

Perquè en els ports orientals, un occidental brilla amb llum pròpia.

Malgrat la pol·lució, els embussos, les bicicletes i la superpoblació groga... un occidental brilla per sobre de tot.

És la mirada.

La mirada de l'occidental: perduda, però al mateix temps segura i clarivalent. Amb l'autoconfiança que et confereix una visa a la butxaca. La mateixa autoconfiança dels teus ulls, una mica estràbics. La mateixa mirada del meu pare.

Ella apaga la música.

Tant de bo t'hagués trobat abans.

No és que em faci res viatjar sola. Sempre que he anat a Indonèsia ho he fet sola... Hi vaig per veure la producció de prop... És el meu germà qui

s'encarrega de vigilar-la, de fet... Ell passa bona part de l'any allà a Indonèsia, a Surabaya. No caldria que s'hi estigués, de fet, perquè les factories es porten soles... Amb una visita de rutina, n'hi ha prou... Però a mi, de tant en tant, també m'agrada veure de la vora la raó de la nostra prosperitat. De tant en tant m'agrada un petit canvi, m'agrada donar-me una sorpresa, travessar el planeta de punta a punta, deixar aquests mars temperats de la polsosa Europa i plantar-me allà, a Surabaya, sense avisar. Suposo que el meu pare estaria tan content de veure com la seva princesa també s'interessa pel negoci familiar. Però per això ja és massa tard. Quan hi vaig aprofito per fer el que m'agrada: Pujo al quatre per quatre i m'endinso pels camins del tigre, per buscar artesanies curioses, peces úniques...

El negoci del moble colonial s'està vulgaritzant: ja no en tenim prou exportant taules de teka i butaques de rattan... Els nostres clients, els bons clients, ens demanen rareses... I per trobar rareses cal seguir els camins per on havia regnat

el tigre, abans de la seva extinció definitiva... i tractar amb els indígenes, cara a cara...
 I això és el que faig jo, un cop l'any... de vegades dos...

Entro fins a les seves cabanes fetes de palma, em guanyo la seva hospitalitat... i en la foscor d'aquells menjadors pútrids, en la foscor d'aquelles cuines empudegades pel carbó i el regust agredolç de la fruita fermentada, hi trobo joies...

Mobles dissenyats per la mateixa natura...

Artesanies mai vistes...

Joies, en definitiva.

I em sento viva. Per dins.

Però sobretot em sento viva perquè, en el tracte amb els indígenes, en els meus tractes comercials amb els indígenes, sempre trobo motius per posar a prova la meva caritat.

Sí: això és el que faig quan em venç l'avorriment, quan de cop i volta em giro i veig que no hi ha ningú assegut a la butaca.

Ella es gira per comprovar que ell encara hi és i li dedica un somriure.

Tot seguit agafa la tassa de te i en fa un glop.

Oh, ja és fred.

Cremava tant quan l'han portat... però ara ja és fred.

La dona madura resta amb una ombra de decepció en el rostre per uns segons, però de sobte es gira cap al jove i li canvia l'expressió.

Què farem aquesta nit? Què em tens preparat?

No m'ho diguis: sorprèn-me.

Com cada nit.

Això és el que vull: que em sorprenguis.

Cada nit una sorpresa.

Cada nit el mateix.

I ara ja callo, se m'ha acabat el temps.

Ara ja callo i et cedeixo el lloc.

Ara si vols parlar, ja pots parlar i jo sempre et diré que sí.

Fa el gest d'anar-se'n, però abans de sortir es gira i recita els versos següents:

I ARA NO PUC PERDRE MÉS EL TEMPS, AQUÍ A LA
 PORTA,
 PERQUÈ A LA LLAR DE FOC DEL PALAU M'ESPEREN
 LES OVELLES,

JA DISPOSADES PER AL SACRIFICI.

TU, SI PENSES FER EL QUE T'HE DIT, NO ET

DEMORIS...

*El jove atractiu va fins a ella i la besa
apassionadament.*

FINAL ESCENA DEU

Home madur:

Mare meva, com ha quedat el terra. Vergonyós.
Després de fer una mirada a terra, surt d'escena.
L'adolescent tenaç queda desconcertat per la sortida
sobrada de l'home madur, però la dona madura, amb
les seves paraules, aconsegueix tornar a captar
l'atenció del noi.

Dona madura:

Les visites són el que ens dóna varietat...
 De vegades penso que tenim massa hores per
 omplir... Que tenim massa hores lliures... I és tan
 difícil trobar diversions per totes aquestes hores
 d'oci...

Adolescent tenaç:

A mi em passa el mateix.
L'home madur entra en escena amb el que sembla
que és un drap, el llença a terra, al costat dels llibres,
just on havia estat dempeus l'adolescent tenaç i
comença a eixugar el terra.

Adolescent tenaç:

No... no... deixi-ho, ja ho faig jo. Ho he mullat jo, no?

L'home madur s'alça, l'adolescent tenaç s'agenolla en lloc seu. Agafa el drap i s'adona que és la samarreta xopa que s'acaba de treure. Aixeca els ulls estranyat i es troba amb la mirada de l'home madur, somrient. Li torna el somriure, i després d'un segon de dubte, es posa a eixugar. La dona madura reprèn el discurs, mentre pren cafè.

Dona madura:

Tenim tantes hores d'oci...

Si tornés a néixer, saps què voldria ser?

Tu ets molt jove, i encara no se't passen aquestes idees pel cap...

Però jo, si tornés a néixer, voldria ser tercermundista.

Sí, tercermundista.

Tenir tot el temps ocupat en la necessitat única de trobar què menjar per aquell mateix migdia, per aquella mateixa nit...

Cada cop que l'home madur diu «aquí», li assenyala a l'adolescent tenaç un racó encara moll i el noi va a

eixugar-lo. La serventa groga ha aparegut en segon pla, a l'espera d'instruccions.

Home madur:

Eixuga aquí.

Dona madura:

Amb l'única preocupació de trobar els mínims per subsistir dia a dia...

Segurament pensareu que és una idea romàntica...

Home madur:

Aquí.

Dona madura:

Però qui diu que avui dia no puguem tenir idees romàntiques...

Home madur:

Aquí.

Dona madura:

Quan només pots ocupar el teu temps a trobar el que sigui per portar-te a la boca, no tens hores per res més... Et deixes portar, el món ja pensa per tu... Perquè és tan perillós pensar per tu mateix.

Home madur:

Devastador.

Aquí.

Dona madura:

A més al tercer món, moren tan joves.

Quina sort, morir-se abans no t'arriba la decrepitud.

Home madur:

Aquí.

Dona madura:

Quina sort, estalviar-te tot aquest espectacle d'arrugues i postissos.

Si fóssim pobres, seríem més feliços, no trobes?

L'adolescent tenaç aixeca el cap i fa per respondre.

Adolescent tenaç:

Home...

Dona madura:

No! Era una pregunta retòrica...

Saps què és una pregunta retòrica, oi?

L'adolescent tenaç fa que sí amb el cap.

Amor, has d'aprendre a respondre quan cal respondre.

I a callar quan no cal respondre.

Home madur:

Aquí.

L'adolescent tenaç obeeix i torna a eixugar.

Dona madura:

Si fóssim pobres, tindríem menys problemes, no trobes?

Home madur:

Aquí.

Dona madura:

Però quin avorriment, quin tedi...

Home madur:

Assenyalant-li a l'adolescent les seves sabates.

I aquí també.

Dona madura:

Donant-li la tassa de cafè a la serventa groga.

Oi?

La llum ha anat apagant-se lentament durant el darrer minut, fins que al final de l'escena les figures resten sumides en una penombra crepuscular, i tot seguit el crepuscle es converteix en fosc.

RIVE GAUCHE (2010)

1936: SYLVIA I ADRIENNE FAN MALETES

Apartament d'Adrienne, a sobre de La Maison des Amis des Livres.

Arreu hi ha llibres. A les parets, retrats d'escriptors en blanc i negre.

Adrienne mira com Sylvia fa les maletes.

Sylvia: Paul Valéry m'acompanyarà en cotxe a l'estació.

Adrienne: Mmmm.

Sylvia: Vindrà d'aquí a una estona.

Adrienne: Mmmm.

Sylvia: He deixat dit a correus que tot el que m'arribi a la meva llibreria ho portin a la teva.

Adrienne: Mmmm.

Sylvia: Total, no és un gran maldecap per al carter: suposo que no es queixarà pels cinc números que hi ha de la teva adreça a la meva.

Adrienne: Mmmm.

Sylvia: I a més, en tot això de les cartes, me'n refio més de tu que de mi.

Adrienne: Mmmm.

Sylvia: Vigileu-me la llibreria.

Adrienne: Mmmm.

Sylvia: Passa-hi de tant en tant.

Adrienne: Mmmm.

Sylvia: Si no pots tu, que hi vagi la Gisèle.

Adrienne: La Gisèle.

Sylvia: Ella té temps. Encara s'està fent a París.

Adrienne: Sí que té temps.

Sylvia: Mmmm.

Sylvia segueix fent les maletes. Va i ve. Adrienne mira, divertida, les evolucions de l'amiga en silenci. I després arrenca.

Adrienne: No tothom sap fer bé una maleta. Fer les maletes demana, fins i tot, requereix, una ment ordenada. Demana previsió i demana estratègia. Previsió: descartar de bon principi tot el que és superflu i aferrar-se a tot el que és imprescindible i només el que és imprescindible. I estratègia: fer un pla d'acció que, un cop definit l'imprescindible, et permeti fer-ho encaixar tot. Així es fa una maleta. Amb l'empenta, no n'hi ha prou. Sylvia, no n'hi ha prou. No és cosa d'amateurs. Perquè organitzar tot l'equipatge que cal per travessar l'Atlàntic no és el mateix que fer les quatre

bosses que es necessiten per anar a passar un cap de setmana a la Savoia. Per anar de cap de setmana a la Savoia, podem fer les bosses a l'improvisada. Que és el que sempre fem. Fèiem, vull dir. Perquè des que ens vam haver de vendre el cotxe ja no és tan senzill anar a la Savoia... Per aquestes coses, ara depenem dels altres. Però si te'n vas a Amèrica... amb totes les implicacions que això té... cal fer l'equipatge amb el cap fred. Tot s'ha de calcular molt bé. Per aprofitar de manera lògica fins al darrer racó de la maleta. Cal una ment calculadora. Que no s'atabali.

Sylvia segueix capficada encaixant peces.

Vols que t'ajudi?

Sylvia: No! No necessito la teva ajuda.

I jo no m'atabalo!

Adrienne: Jo no ho he dit que t'atabalis! Ho he dit?

Sylvia: Jo diria que sí.

Adrienne: Si ho he dit, jo no me n'he adonat!

Sylvia: Potser ho dec haver sobreentès.

Adrienne: Segur, segur. Ho has sobreentès. Estàs massa viciada.

Sylvia: Viciada?

Adrienne: Vull dir que estem massa viciades.

Sylvia: Viciades?

Adrienne: A llegir entre línies.

Sylvia: Serà això.

Vinga, Adrienne, apropa'm aquella pila de llibres.

Adrienne: Em pensava que no volies que t'ajudés.

Sylvia: Prefereixo que m'ajudis, a haver-te de sentir.

Adrienne: Per molt que t'ajudi seguiré parlant.

Sylvia: Vingaaaaa, Adrienne... porta'm els llibres.

Adrienne: Quins llibres, Sylvia? Quins?

Sylvia: Aquells.

Adrienne: Vivim entre llibres! Si no ets més específica...

Sylvia: La pila que hi ha a part.

Adrienne: A part de què?

Sylvia: La pila que està... (S'alça.) Mira, deixa-ho córrer.
Ja hi vaig jo.

Sylvia va a cercar els llibres i Adrienne es queda mirant com l'altra els porta, amb un somriure als llavis.

Adrienne: Aaaah. La pila a part. És que si no t'expliques.
No trobes que és una cosa precipitada?

Sylvia: Adrienne, el meu pare fa vuitanta-quatre anys. En fa més de vint que no travesso l'Atlàntic.

Adrienne: Però és el millor moment? Amb la teva llibreria a punt de fer fallida?

Sylvia: En els darrers deu anys, «Shakespeare and Company» sempre ha estat al límit de la fallida. Si he d'esperar que la situació millori...

Adrienne, referint-se als llibres, que Sylvia posa a la maleta: Millor els gruixuts a sota i els petits a dalt.

Sylvia: Perdó?

Adrienne: Els petits a sobre, el gruixuts a baix. Perquè tot càpiga millor. Deixa'm a mi.

Es posa a organitzar-los ella mateixa dins la maleta i troba uns originals.

Adrienne: Què fas emportant-te els manuscrits de James Joyce?

Sylvia: Mesures desesperades. Ja he venut tots els originals que tenia de Hemingway. Ara ho provaré amb les relíquies de Joyce.

Adrienne: Que no tenen tanta sortida.

Sylvia: No tanta com Hemingway. Joyce és per a paladars més fins.

Adrienne: Jo diria per a estòmacs més resistents. Com el teu.

Sylvia: Com el meu.

Adrienne: Resistent com el teu.

Sylvia: Com podríem haver estat tants anys juntes, si no?

Adrienne: Des d'aquell dia de març, ventós, que et va volar el barret...

Sylvia: Des d'aquell dia de març, ventós, que em va volar el barret...

Torna els originals dins la maleta.

Adrienne: I creus que, per això, trobaràs bons compradors a la Costa Est?

Sylvia: S'han interessat per les proves de correcció de l'*Ulisses*. Volia mantenir tota la col·lecció de Joyce junta, però...

Adrienne: Fas ben fet: per culpa d'ell estàs en fallida. Doncs ara que aquesta sangonera t'ha donat l'esquena, ja està bé que sigui ell mateix que et tregui de la misèria.

Sylvia: No m'agrada que li diguis sangonera. I ho saps.

Troba les llibres completes de Shakespeare dins la maleta.

Adrienne: Les obres completes de Shakespeare, també t'emportes?

Sylvia: És el meu soci. Amb ell, fins a la fi del món.

Adrienne: Que vols presentar-lo al teu pare potser?
«William, aquí el meu pare. Pare, aquí el meu soci William... amb qui a París m'he lligat de per vida...» «Encantat, William, i quan em fareu avi tu i la nena?»

Sylvia: Faria de gendre encantador. Ja saps que té molt bona conversa. (*Recita de memòria uns versos.*) «Qui tindrà fe en els meus versos... deixa que els llibres, heralds del meu pit...»

Adrienne, també de memòria: «Deixa que els llibres, i no la llengua... siguin els meus missatgers eloquents...»

Es fan un petó.

Les coses que sempre té per dir-nos el teu soci.

Sylvia: Ens hem convertit en una atracció, saps?

Adrienne: Fa anys que som una atracció.

Sylvia: En una atracció per als turistes, vull dir. Els autobusos de l'American Express han començat a aturar-se davant la meva llibreria.

«Aquí, a mà esquerra, tenen *Shakespeare and Company*, l'acollidora i pintoresca llibreria americana de Sylvia Beach, editora d'un dels llibres més polèmics de la literatura d'avui, *L'Ulisses* de James Joyce.»

Adrienne: «I a l'altra banda del carrer, uns números més avall, *La Maison des Amis des Livres*, la llibreria francesa d'Adrienne Monnier, col·lega de Sylvia Beach i amb qui encara viu... en pe-ca-mi-no-sa connivència!»

Sylvia: Si com a mínim baixessin de l'autobús i entressin... ni que fos a mirar... però no. S'aturen uns segons i passen de llarg.

Adrienne: Què vols? Turistes!

Sylvia: De què serveix estar en boca de tothom si després... si després...?

Adrienne: Si després, què?

Sylvia: Tu sempre tindràs clients. França sempre estarà plena de francesos...

Adrienne: Només faltaria!

Sylvia: En canvi, jo... Després del daltabaix del 29, on són els americans?

Adrienne: Busca'ls!

Sylvia: I què en faig jo ara d'una llibreria en anglès, a París, si tota la colònia anglesa ha volat?

Adrienne: Ara hauries d'obrir una llibreria alemanya. Està més de moda. Tot París comença a respirar en alemany. Tots els jueus que poden fugen de Hitler.

Sylvia: Com la Gisèle.

Adrienne: Com la Gisèle. Mira, ella et podria donar un cop de mà per muntar aquesta llibreria alemanya.

Sylvia: La Gisèle? Per què no?

Adrienne: Se la veu molt espavilada.

Sylvia: Molt.

Sylvia tanca la darrera maleta.

Adrienne: T'enduus massa coses, Sylvia. Una exageració.

Sylvia: Anem. Valéry ja deu haver arribat.

Adrienne: Vols que cridi la Gisèle? Corre per la llibreria. Ens podria fer un retrat. Ella sempre té la càmera a punt. Ja veig el peu de foto a les revistes internacionals: «París, 1936, carrer de l'Odéon. Adrienne Monnier s'acomia de Sylvia Beach, abans del seu viatge a Amèrica.» Vols que cridi la Gisèle? Per la foto.

Sylvia, *un punt desafiant*: Crida-la. Vinga, crida-la.

Adrienne no es mou.

UNHAPPY MEALS (2001)

WHAT'S IN A NAME

- H3** Què cony et passa? Es pot saber què...?
- H1** Que no trobo l'encenedor.
- H3** L'encenedor... És que... és que... no podré disfrutar ni un sol puto dia d'aquests pocs minuts de tranquil·litat postcoital?
- H1** Simplement no trobo l'encenedor. Saps on...?
- H3** No ho sé. Obre el llum.
- H1** Tampoc no sé... no sé... no sé on és el llum.
- H3** Doncs ja seria hora que ho sabessis, Amor Meu. Com si fos el primer dia que... Joder! A més, ja saps que no m'agrada que fumis al llit.
- H1** Ho necessito. Em... em dóna seguretat.
- H3** Li dóna seguretat!
- H1** Digue'm... on és el llum?
- H3** L'interruptor és a l'esquerra, al costat de...
Veus com ho saps, on és el llum, Amor Meu? Veus com no és tan difícil?
Més tranquil? Ja et sents més segur?
La cendra, Amor, no em cremis els llençols.
- H1** Escolta... tu... tu...

H3 Jo, què?

H1 Tu... m'estimes?

H3 Perdó?

H1 Si m'estimes?

H3 Bé. Amb tu... jo... Joder! Amb tu follo com amb ningú.
 Ja t'ho havia dit algun altre cop, oi?

H1 Però m'estimes?

H3 Ja t'ho dic. Com amb ningú.

H1 Però aquesta no és la pregunta...

H3 No és aquesta la...?

H1 No.

H3 Quina és la pregunta?, llavors, Amor. Intenta expressar-te més bé, perquè sinó...

H1 Et pregunto si m'estimes, si si si tu, m'estimes, a mi.

H3 Ja.

Però tu no has sentit els gemecs que foto cada cop que follem?

Això, per tu, no és una dada prou indicativa?

H1 No.

H3 No...

H1 No.

H3 Mira que en la meva vida he follat amb gent. Amb un fotimer de gent. I no és per penjar-me medalles, que

t'ho dic. Tan sols és un detall, per contextualitzar el tema. Amb moltíssima gent. Fins i tot, amb alguna tia. Però amb ningú no m'ho passo com amb tu, nen. Amb tu podria estar follant... jo què sé... fins a l'eternitat (si vols que et coli alguna cosa romàntica), sí, fins que sortís fum dels llençols estaria follant. Fins que sortís fum. I ara no faig ironies per la cendra de la merda que fumes.

Follar amb tu... em deixa tan satisfet.

I jo, Amor Meu, que et deixo satisfet?

H1 Només et et preocupa això, oi?

Ara torno.

H3 Ara on vas, Amor?

H1 Vaig a buscar alguna cosa a la nevera. M'ha entrat gana.

H3 Un altre cop xocolata, Amor Meu?

H1 Perdona... perdona... abans, et voldria...

H3 Em pensava que te n'anaves a la nevera...

H1 Abans, et voldria demanar... preguntar-te una cosa... i no vull que t'ofenguis però... ja fa temps que t'ho vull dir... i no sé... t'ho dic avui com t'ho podria dir qualsevol altre dia... no és per res que hakis... per res

que... però no voldria que... que... que... que t'ho prenguessis malament...

Es pot saber per què no em pares de dir Amor, Amor Meu?

A tothora Amor, Amor Meu?

No ho suportó, saps? En aquestes condicions, no.

H3 En quines condicions?

H1 En... en... .eh... en aquestes.

H3 Llavors com vols que et digui, eh, Amor?

Vols que et digui carinyo?

O et sembla millor cari?

O prefereixes nino?

Nino, et sembla bé?

Nino... Ui, el meu nino...

Joder, no siguis criatura!

Com vols que et digui...?, parla...

H1 Qualsevol cosa abans que Amor Meu! Abans

prefereixo que... que... que em diguis gossa, puta.

Que em diguis que sóc una marica... una marica de

merda si vols. Sí, sí, prefereixo que m'insultis, que em

diguis que et faig fàstic... que m'escupis a la cara!

Vinga, escup-me!

H3 Ara vols que t'escupi?

- H1** Sí. Em... em... sentiria més tranquil. El nostre món guardaria certa lògica, llavors. I no llegiria A on de fet hi posa B. Perquè si de bon principi un ja sap que A no és A sinó que és B, un ja sap què és el que l'espera, eh? Llavors no et muntés històries. I... i... i m'ajudaria a no menjar-me el cap en coses inútils.
- H3** *Que si A no és A sinó que és...* Ui, aquestes classes de lògica que fas a la facultat no t'estan sentant gaire bé... Però és normal que et passi a primer de carrera... A tots ens ha passat algun cop. No t'has de prendre tan a pit tot això dels sil·logismes. No cal anar reduint-ho tot a sil·logismes. Que si A per aquí, que se B per allà... És ridícul. Però què costa dir les coses pel seu nom?
- H1** Justament.
- H3** Justament què?
- H1** Que em diguis pel meu nom.
Tinc un nom, saps?
- H3** No ho entenc... Però què té de mal Amor Meu?
- H1** I què té de mal el meu nom, eh?
Digue'm pel meu nom.
- H3** Pel teu nom? Ara vols que et digui pel teu nom?
- H1** Sí... Digue'm pel meu nom.

Vinga, pel meu nom.

Estic esperant.

H3 Hi ha un petit problema, saps?

Una petita... dificultat.

No recordo com et dius.

H1 Però, però, però... Que no...? Que no te'n...?

Com pots no recordar-te'n? Fa més de tres setmanes que dormo en aquest llit... Cada nit, en aquest llit... fins i tot ja hi he deixat la marca de suor... però com te'n pots haver oblidat?

H3 Mira... de fet, per ser-te franc... potser ho trobaràs bèstia... però no me'n recordo des del primer dia.

La primera nit... quan ens vam donar els telèfons, no m'hi vas posar el nom... i l'endemà ja se me n'havia anat del cap... són coses que passen... i no... no ho sé... no li vaig donar importància en aquell moment... tot s'hagués pogut quedar en un sol polvo... no? Un sol polvo i prou.

Si te he visto no me acuerdo.

Passa tantes vegades. No em diguis que no t'ha passat mai?

Però llavors, uns dies després, em vas trucar... i vam tornar a quedar però tampoc no me'l vas tornar a dir,

el nom... i tampoc se t'ha escapat més endavant... no t'he enganxat monologant amb tu mateix en cap moment, per descobrir-ho... i bé, que no hi hagut manera... i a mi em feia vergonya, preguntar... no sé, vaig pensar que ja l'acabaria descobrint... algun dia... tard o d'hora... per algun comentari a l'atzar... hi ha maneres...

Però va arribar un dia que ja et tenia dins el llit... i no sabia com dir-t'ho...

Joder... com volies que et digués que no sabia el teu nom?

H1 Bé que ho has fet ara.

H3 Però no volia forçar una situació així... arribar a aquest extrem... pensava que... que... que... podria...

Mira. Un nom... no, no és important... No cal donar-li tanta importància. Mira, ja ho deia la Julieta: «*What's in a name?*» «Què hi ha en un nom?»

H1 Perdó?

H3 «*What's in a name?*»

H1 Però què dius? Quina Julieta dels collons?

H3 La de Shakespeare. La de l'obra de Shakespeare.

H1 Ja. Shakespeare...

Tio. Trobes... trobes... que aquest, que justament aquest moment, és el més apropiat per treure't del forro una Puta Cita Clàssica? Eh? De refregar-me per la cara la merda d'ignorant que estic fet? Perquè avui, l'ignorant... l'ignorant aquí, ets TU! Que no saps ni com merda em dic!

H3 No en fem un gra massa.

Per aquesta insignificància, ara, no voldria que...

M'ho pots dir ara, com et dius?

H1 Ho hauràs de descobrir tu solet, Amor Meu. Tu solet.

Endevina-ho.

Vinga, endevina-ho.

H3 Almenys dóna'm alguna pista.

H1 ...